

Misfornøjelse og havde ikke længe følt sig saa glad og frimodig.

Om Eftermiddagen foreslog han hjemme i Præstegaarden, at de alle — ogsaa Abelone, Niels og Søren Røgter — skulde køre en Tur i det smukke Vejr og spise Mellemmad et eller andet Sted i det Grønne. Den store Fjedervogn med de to Agesæder og et Agebræt blev trukket frem i Gaarden og vadsket ren, Madkurven blev pakket, og Hansine og Børnene pyntet i deres allerbedste Stads. Det sidste skete efter Emanuels udtrykkelige Ønske, „fordi vi virkelig ogsaa en Gang maa vise, at vi har pæne Klæder“; og da han saa Hansine i sort Silkeforklæde og med den lille perlestukne Hue, som havde hørt til hendes Bryllupsdragt, tog han hende med bægge Hænder om Livet og udbrød:

„Jeg tør vædde ti mod én paa, at der findes ikke kønnere Præstekone i hele Danmarks Kongerige!“

Da Klokken blev fire, gik han selv over i Stalden for at lægge Seletøjet paa Hestene. Men han havde næppe faaet Grimerne af dem, før Sigrid kom styrtende ind til ham i al sin Puds — med Øjnene ude af Hovedet og saa stakaandet af Sindsbevægelse, at hun næsten ikke kunde tale.